

der kan tilbydes en plads, skal angives over for forældrene. At anciennitetsprincippet er blevet ændret, betyder altså på ingen måde, at nogen bliver holdt ude fra et dagtilbud, hvis de ønsker at komme i det.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Efter 27 minutter på talerstolen siger vi tak til fru Eva Kjer Hansen og giver ordet videre til fru Jette Bergenholz Baurup som ordfører.

Jette Bergenholz Baurup (S):

Dette lovforslag handler om at indføre pædagogiske læreplaner i alle dagtilbud for at sikre, at alle dagtilbud arbejder systematisk med kvalitetsudvikling. Det er umiddelbart en rigtig tanke, som vi fra Socialdemokratiet fuldt ud kan støtte. Der er gode intentioner bag forslaget, og som det ser ud i dag, er kvaliteten af tilbuddene meget svingende, må det indrømmes. Vi har dog betænkeligheder ved det fremsatte forslag, som jeg vil redegøre for her.

Ved en gennemgang af høringssvarene har jeg konstateret, at mine betænkeligheder deles af flere af høringspartnerne. For mig at se kan dette forslag også læses som en afart af det tidligere Østtyskland, hvor statslig styring og ensretning var nøgleordene, og hvor børnene skulle indoktrineres bestemte holdninger. Hvis tingene efter udvalgsbehandlingen ender med at gå i denne retning, kan vi naturligvis ikke tilslutte os forslaget, da vi mener, der skal være handlefrihed for den enkelte institution.

Helt grundlæggende er vi enige med såvel BUPL som Københavns Kommune i, at ordet læreplaner kan have en negativ klang, både for forældrene og i forbindelse med udmøntningen af arbejdet i institutionerne. Vi kan faktisk godt lide pædagogiske udviklingsplaner, men hvorfor ikke slet og ret sige pædagogiske planer? Vi taler jo om børn i daginstitutioner.

Angående det mere indholdsmæssige har vi også en del bekymringer. Overordnet deler vi Børnerådets synspunkter om, at begreberne i lovforslaget bruges alt for løst. Der er behov for, at de enkelte begreber som eksempelvis læring, evner, færdigheder og kompetencer bruges langt mere ensartet. Det er ikke hensigtsmæssigt, at vi vedtager en lov, hvor brugen af begreber er så tilfældig, at lovens kvalitet forringes. Når man opstiller overordnede regler for de pædagogiske læreplaner, kan det frygtes, at det vil føre til en decideret indlæringsituation i pasningstilbuddene, og det kan også frygtes, at der

lægges op til en central styring af den såkaldte indlæring.

Vi frygter altså, at der bliver for stærk fokus på målet med læringen frem for processen. Man kan sige, at risikoen er, at de pædagogiske læreplaner bliver for målorienterede og alt for lidt procesorienterede. BUPL er inde på lidt af det samme, når de i deres høringssvar peger på, at skæringspunkterne på kompetenceopnåelse ved 3-års-alderen og ved skolestart mere end antyder, at man har en forventning om, at på de pågældende tidspunkter skal det enkelte barn kunne noget helt bestemt. Det harmonerer meget dårligt med virkeligheden, og det er i modstrid med moderne forskning i udviklingspsykologi.

Kl. 16,25

Vi kan tilslutte os tanken om, at kompetencemålene defineres som en beskrivelse af barnets ret frem for som et krav, som barnet skal leve op til. På denne måde bliver de pædagogiske læreplaner heller ikke til et værktøj, som skiller de svageste børn fra.

Mange af høringsparterne er inde på problemet med omfanget af loven. Der er stor forskel på daginstitutioner og på dagpleje, og derfor er det måske også nok hensigtsmæssigt, at man nærmere beskriver denne forskel, og at vi i lovgivningen også indarbejder de her problemstillinger.

Ligeledes kan man henvise til forældrebestyrelsernes rolle og til kompetencefordelingen mellem leder, kommunalbestyrelse og forældrebestyrelse. I forslaget bliver lederens pædagogiske ansvar ikke nævnt. Derfor må vi kigge nærmere på, om det ikke skal beskrives nærmere, hvor de forskellige kompetencer findes.

Aldersinddelingen, som vi også har været inde på før, kan muligvis udgøre et problem i forhold til den konkrete hverdag i institutionerne, hvor der mange steder arbejdes med børnegrupper med stor aldersspredning. Det er vigtigt, at vi sikrer, at dette lovforslag ikke begrænser udfoldelsesmulighederne; det er jo netop det modsatte, der er målsætningen.

Endelig er vi delvis skeptiske i forhold til økonomien i forslaget. Selv om Socialministeriet i sin kommentar til høringsvarene nævner, at meget af dette arbejde allerede foregår i institutionerne i dag, bl.a. gennem virksomhedsplaner, så er personalet presset, og der er behov for efteruddannelse.

Vi er ikke uenige i selve tanken med forslaget, men vi frygter, at metoden, der her lægges op til,